

Text **Irena Jirků**
šéfredaktorka

Sklo budiž pochváleno

„Sklo je silnější než já, kapituluji před ním,” říká Vladěna Tesařová. Před lety utekla od civilizace na Šumavu, do bohem a hlavně lidmi zapomenuté vesnice Dobrá Voda. Obklopila se knihami, zvířaty, starými příběhy. Toužila po klidu, ale protože je tvůrčí povaha, nedokázala přehlížet své okolí. Spíš naopak. Byla to právě ona, kdo vytvořil pro kostel sv. Vintíře unikátní skleněnou křížovou cestu a oltářní nástavec, na něž se jezdí dívat tisíce lidí. Z vesnice, kdysi odsouzené komunistickým režimem k zániku, je dnes vyhlášené poutní místo. A Vladěna Tesařová? Ne, neprchá už před lidmi, zůstává na Šumavě a znovu a znovu se tam utkává se sklem... Stejný zápas, umocněný o tvorbu v litině, podstupuje také Antonín Manto-Mrnka. Pro jeho sklenice nebo vázy inspirované uměním starověkých civilizací si neváhají přijet do Prahy zákazníci z Kanady či Austrálie. Jestliže právě jeho pracemi ilustrujeme toto číslo Sanquisu, víme, proč tak činíme. České sklo není prostě jen tak ledajaké sklo. Je krásné!

lucy m

